

Розрадниця

Олег Паламарчук

Хата молодиці Килини стоїть на околиці села, а людно у ній, щодня хтось обов'язково зайде. Бо тітка Килина така добра, така добра, хоч на хліб маж. У кого яке горе — до неї. Сказала два-три слова — наче з душі камінь зняла.

Хто не знає нашого українського села! Язики чешуться у жінок, кого хочеш — обмовлять. І вже біжить, бач, та сердешна до тітки Килини на розраду.

— Витри слізоньки, голубонько, — пестить її словами Килина, — не бери до серця так близько. Наші баби поговорять-поговорять, та й забудуть.

Бувало, сусідка сусідці покаже дулю, то у кого, як не у Килини, досхочу можна вилити свою образу.

— Відьма вона, злодійка! І чоловік її — перший дурень на селі!

— Так, так, — хитає головою Килина, — справжня злодійка.

Зайде до хати інша, суперниця, то Килина уже її лінію гне.

А коли треба когось похвалити, тут Килина незамінна.

— Та ваш син як сокіл ясний! А розумний! А роботящий! Ну, золото, а не дитина!

Часто беруть Килину за сваху. Будь-яку справу уміє залагодити. Навіть якщо чоловік із жінкою посваряться, йдуть до Килини — та помирить. З усіма лагідна, доброзичлива й, здається, за увесь свій вік не нажила собі ворога.

Втім, і Килині є од того зиск. Приймаючи подарунки; та почастунки, розрадниця подумки втішається: "Чом не брати, коли заробила? Адже задарма навіть пес не гавкає".